

EEN ZACHTAARDIGE PAUW.

Onder de levende leden van mijne kleine menagerie reken ik een pauw, dien ik kortelings uit de Preanger Regentschappen kreeg, en die sedert den eersten dag, dat hij in mijn bezit was, op 't dak vloog en daar zijn vaste stand-, zit- en slaapplaats koos, om die niet te verlaten dan wanneer het eten voor hem wordt neergestrooid, — althans zoo meende ik; maar nog een andere reden bestaat er, die hem van zijn lievelingsplaats doet neerstrijken.

Toen ik op een zondag te huis blijvende eenige insekten onderzocht, ontdekte ik tot mijne groote vreugde een nauwen vriendschapsband tusschen mijn pauw en een trits jonge, ondeugende, speelsche poedels.

Ziehier welke lieve scène ik aanschouwde.

De drie veelbelovende spruiten stoeiden naar oude gewoonte op 't erf van ons huis en dreigden, onder gekef, geknor en gejaank, elkaars ooren en pootjes te verslinden, toen plotseling dat spel gestaakt werd doordien de trotsche pauw van zijn verheven zetel neerdaalde en, alsof hij hen wilde verzoeken mede te mogen spelen, zijn kop midden tusschen de strijdlustigen legde. Tableau! . . . De schrik was totaal, maar van zeer korten duur, want de schitterende trillende veertjes op den kop van mijn pauw wekten te veel de speel- en bijzucht van de jeugd op, dan dat ze die konden inhouden. Een algemeene aanval werd gewaagd. De pauw, die allengs zijn geheele lichaam op den grond had uitgestrekt, was 't mikpunt van alle plagerijen, die in de jeugdige breinen opkwamen; de vleugels werden geheel en al uitgespreid door een

der aanvallers, die aan de slagvederen ging trekken, en 't heen en weer gooien van dat krullekopje verried maar al te zeer 't booze plan om zich dat geheele lichaamsdeel toe te eigenen; een ander liep over zijn lijf en beet waar 't hem luste; de derde rukte aan zijn kuif, etc. etc., zonder dat de trotsche vogel zich een oogenblik een greintje gekrenkt gevoeldé; de geloovigste ketter had niet met meer zachtmoedigheid de hevigste martelingen van den wreedsten inquisiteur kunnen doorstaan dan mijn pauw die van zijne speelmakkers. *Cet âge est sans pitié!* Toen de pauw 't genoeg achtte, schudde hij de kaboutermannetjes van zich af, en vloog weer op 't dak om zijn toilet in orde te brengen, dat er deerlijk gehavend uitzag.

Sedert hoorde ik, dat dergelijke opofferingen van mijn pauw niet zeldzaam zijn, en word ik nu en dan daarvan overtuigd, wanneer ik uit het kantoor komende door dat kleine gebroed begroet word, met een goud veertje van den pauw, als zegeteeken, in hun bek.

Omdat men altijd beweert dat de pauw valsch van aard is, en omdat hij, belust op de oogen van groot en klein, zooveel mogelijk gemeden wordt, achtte ik me verplicht dit feit mede te deelen, opdat men niet een al te kwaad ideé van Juno's lieveling met zich omdrage.

Batavia, 27 December 1878.

P. F. SIJTHOFF, Jzn.